

Поетско размишљање – Андреја Врањеш

ЧОВЕК И ПТИЦА

Од када битише животом муковитим човек је гледао, гледа и гледаће птичји лет као фасцинацију. Пењући се путевима небеским до краја свога немира, она надмашује уметникову виртуозност, или кад у јату, као летећи приказ збраја висине у стално надограђивану дужину живљења. Неки су пронашли воду као неодгонетнуту тајну живота, други заволеше мајчицу земљу као радосну сигурност, трећи изабраше мимикрију бранећи властиту слободу у царству леда. Једина издвојена суштином, она има храброст да живот обрушава, само она страх претвара у игру. Ако је смрт њезина истина док слави висине, ако јесте, онда је награђена двоструко – лепотом живљења и величином умирања. Улепшавши смисао живота својим постојањем, птица истрајава лепоту. Човек ће док га год има у шаренилу различитих туга и радовањања, радозналости и трвења посматрати чудесни лет, никаква сличност неће моћи угодити оку неком виђенијом лепотом. На небу сеанса, птица је непромењиво уиграна лепота. Пустимо је да лети, ако је отмено од времена изгубили смо њезин лет, чаробни поглед у вечно.

О ПЕСНИКУ

Андреја Врањеш рођен је у Ливну 1963. године. Студирао је права. До сада је објавио три збирке поезије: *На обали срца*, *Са друге стране сна* и *Сунцокрет који је волео звезде*.

Младост је провео у Зеници из које се преселио у Сремску Митровицу где и данас живи и ствара.

Члан је Удружења књижевника Србије.